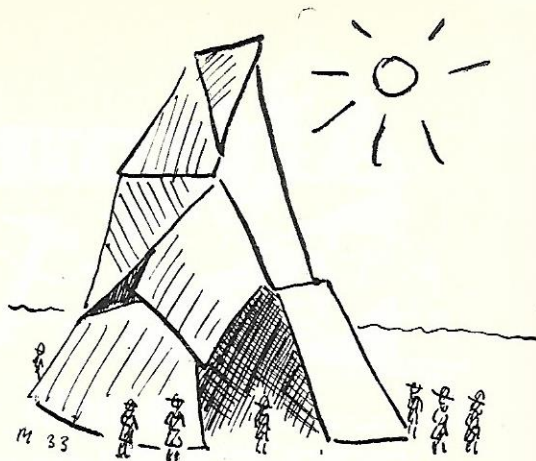

UNGARSK FORHIN- DRINGSLØB

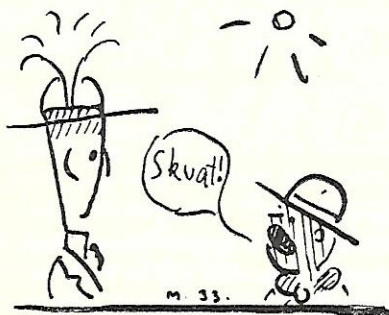
FORTALT AF EN DELTAGER

Forhindringsløb paa Ungarsk foregaar nogenlunde som lignende Konkurrencer paa Dansk. Kun løbes der i Ungarn i en Temperatur af 35—40 Graders Varme, hvilket jo sjældent forekommer i vort kolde Nord. En anden Forskel er den, at man modsat her kan sige sin oprigtige Mening om Dommere, og hvad dertil hører, uden at det synligt gør noget større Indtryk paa dem. Der er jo ogsaa en speciel, fremmedartet Tone og Duft over et saadant ungarsk Foretagende, hvad

der saa ofte er udeblevet i Skolens Engelsk- og Tysktimer. Gradvis Opklaring af Mysteriet. Ungarsk Signalering foregaar ved Svingning til Højre for Prik og ved Svingning til Venstre og Højre for Streg. Den almindelige Forvirring forstaas og beklages paa begge Sider, men Æren er reddet.

Eller man faar nogle Tøjstykker udleveret af Form som den pythagoræiske Læresætning med Oplysning om, at Natten og Regnen nærmer sig, og at man skyndsomst skal søge Ly. Alene et Ord som Regn sætter en hen i Febervildelse, og med glødende Øjne og en af Varme sløvet Hjerne gaar man i Gang med at løse den forbigstret svære pythagoræiske Læresætning. Omsider tror man at have løst Problemet. Teltstænger saa tykke som et myndigt Bøgetræ stilles op, Pløkke, som man selv har hugget til, hamres med en fortvivlet Kraftanstrengelse ned i den cementagtige Jord. Værket er tilsyneladende fuldendt. Men ogsaa kun tilsyneladende. Udmattelsen breder sig, da det viser sig, at Stykkerne er hægtet galt sammen, at et Hjørne er brugt som Top, og at Teltet trods

nogle Enkeltheder maaske kan give et svagt Begreb om.

Af nogle flinke Mennesker faar man at vide, at man skal modtage en Melding pr. Morse. Der holdes skarpt Udkig til alle Sider, og i et heldigt Øjeblik ser et af Holdets Medlemmer i det fjerne en energisk, ung Mand staa og svinge en mikroskopisk Klud. Beundringen over samme unge Mands Iver efter at paakalde Opmærksomheden (det er dog 35 Grader i Skyggen) stiger jævnt i 5 Minutter, indtil en Kontrollant stilfærdigt udbeder sig en Gengivelse af Meldingen. Almindelig Undren, der efterhaanden gaar over til pinlig Forstaaelse af, at Signalørens energiske Fagter burde være omsat til en 7 Liniers Melding paa Ungarsk. Mobilisering af Holdets sproglige Begavelser. Udfoldelse af den Veltalenhed,

8 Mands forenede Kræfter ikke paa nogen Maade lader sig lukke.

I opløst Tilstand efter Forcering af et 3 Meters Plankeværk og en Løbetur paa en 10—12 km (fremdeles 35 Grader i Skyggen!) faar man anvist et Træ med den første Gren i 4 Meters Højde og en stor Skibsklokke i 6 Meters Højde, som 4 Mand skal op og sætte i Gang. Fire modige Medlemmer af Holdet, der endnu har en svag Fornemmelse af, at de eksisterer, melder sig. De tre naar efter overmenneskelige Anstrengelser ved Hjælp af et Redningsreb op til Klokken. Den fjerde maa opgive paa Halvvejen. En femte træder til, naar op til Grenen i 4 Meters Højde, men overfalder paa dette kritiske Punkt af en fuldstændig tilintetgørende Mavepine. Varme og Paprika er ikke godt for danske Maver.

Å propos Paprika. Jeg er aldrig blevet saa skuffet, som da jeg første Gang blev stillet overfor denne ungarske Nationaljendommelighed. Naturligvis har min Geografilærer og maaske ogsaa Historielæreren bibragt mig enkelte positive Kundskaber for saa vidt angaar Ungarn, men alligevel var det Paprikaen, som jeg glædede mig mest til at stifte personligt Bekendtskab med.

Den første Morgen i Lejren fik vi til Teen serveret nogle mærkelige trekantede og hule Tomater, der blev pillet i Stykker og lagt paa Smørrebrød — og smagte af ingenting. Det var Paprika! Og jeg som troede, at det var noget, som

brændte — saadan i Retning af Fars Søndagssnaps. Naa, senere fik vi Sovs med Paprika i, — og maaske var det ogsaa en anden Slags Paprika, for det kradsede, — og saa tørstede man noget saa voldsomt bagefter. Eller man fik altsaa Mavepine! Naa, tilbage til For-

hindringsløbet. Den ulykkelige hænger ca. 5 Minutter over Grenen, som er hængt til Tørre paa en Tøjsnor. Han er grebet af den samme Afmagt, som Skoleeleverne ofte overfalder af ved Eksamensbordet. Interesserede Tilskuere fotografere, og ophidsede Kammerater (Tiden er som paa alle Forhindringsløb kostbar) titulerer ham paa en Maade, der for Ungarere lyder som venlige Opfordringer til at skynde sig, men som en dansk Dommer sikkert vilde have takseret adskilligt lavere. Mavepinen forsvinder lidt efter lidt, den klangfulde Klokke faar et Dask, og ned glider den udmattede. Men ak og ve! Træet er ikke et venligt og glat dansk Bøgetræ, men særdeles ungarsk og nederdrægtigt med dybe Furer og knivskarpe Kanter i Barken. Man tænker sig let, af hvilken smuk, dybrød Farve hans Ben er, da han humper videre.

Videre stormede vi, saa godt vore Maver og Temperaturen tillod det. Vi sprang over diverse Grøfter og Gærder og Sprogvanskeligheder med tilbørlig Elegance. Hvor er Ungarsk for Resten et kønt og — nemt Sprog. Det tales med rivende Tungefærdighed, — og de fortræffelige Dommere lod til at tro, at vi forstod det ...

Det mest besynderlige ved Løbet var iøvrigt, — at vi vandt det.

Cserkesz.